

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17.552 van 23 oktober 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 19 juni 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 2 juli 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 1 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AKYAZI, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché G. BEUTELS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Op 1 oktober 2007 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.2. Op 19 juni 2008 besliste de gemachtigde van de minister om de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing werd betekend op 2 juli 2008.

1.3. Samen met de in punt 1.2. bedoelde beslissing werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

2. Over het voorwerp van het beroep.

2.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een kopie van de in punten 1.2 en 1.3. bedoelde beslissingen. In de inleiding van haar verzoekschrift stelt zij dat het beroep gericht is tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing. Onder het kopje “uiteenzetting van de feiten” stelt zij dan weer dat het *annulatieberoep* (sic) gericht is tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissing.

2.2. De verwerende partij stelt in haar nota dat de in punt 1.2. bedoelde beslissing de bestreden beslissing is.

2.3. Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om het verzoekschrift uit te leggen en het voorwerp van het beroep te bepalen (cfr. R.v.St., nr.16.349, 5 april 1974 en R.v.St., nr.67.850, 29 augustus 1997). In dit verband dient rekening gehouden te worden met de vermeldingen in het verzoekschrift, de aangevoerde middelen en de bijlagen bij het verzoekschrift.

2.4. Gelet op het bovenstaande zijn de in punt 1.2. en 1.3. vermelde beslissingen voorwerp van onderhavig beroep.

3. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

3.1. In een enig middel voert verzoekster een schending aan “*van de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht*”. Verzoekster stelt dat de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd heeft naar haar situatie en dat haar niet de mogelijkheid geboden werd om haar situatie toe te lichten. Verzoekster stelt dat “*louter door zich te steunen op artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet, wordt besloten tot de weigering van verzoeksters aanvraag. Het paspoort dat verzoekster bijbrengt toont duidelijk de identiteit van verzoekster aan (in bijlage). Er werd op onzorgvuldige wijze geconcludeerd tot de weigering van de vestiging*” (sic). Vervolgens voert verzoekster een theoretisch betoog over de zorgvuldigheidsplicht.

3.2. De in punt 1.2. vermelde beslissing, die tevens instructies bevat om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken op grond van artikel 7, eerste lid, , 2° van de vreemdelingenwet, is als volgt gemotiveerd:

“(…) De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene/n vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1, van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15/09/2006. Bovendien werd in het dossier van uw zoon V.,I.(…) eveneens een onontvankelijke beslissing genomen op 19.06.2006(…)”.

3.3. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. Uit de in punt 3.2. geciteerde beslissing blijkt dat verzoeksters bewering dat ze louter steunt op artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet om de aanvraag te weigeren, feitelijke grondslag mist. Uit het administratief dossier blijkt dat de in punt 1.1. bedoelde aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. Verzoekster betwist de motivering van de in punt 1.2. bedoelde beslissing niet. Het voegen van een kopie van een identiteitsbewijs aan het verzoekschrift kan geen afbreuk doen aan deze beslissing aangezien de gemachtigde van de Minister niet beschikte over dit stuk bij het treffen van de beslissing.

3.5. Waar verzoekster aanvoert dat zij de gelegenheid had moeten krijgen om haar persoon-lijke situatie toe te lichten, doelt zij op een schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting. Volgens de rechtspraak van de Raad van State houdt de hoor-plicht in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (R.v.St., nr. 95,805 van 23 mei 2001; Zie ook OPDEBEECK, I., “De Hoorplicht”, in OPDEBEECK, I. en VAN DAMME, M. (ed.), *Begin-selen van behoorlijk bestuur, Administra-tieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235-278). De beslissing van de gemachtigde van de minister om de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren, kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Het komt de vreemdeling die een aanvraag indient op grond van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet toe om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van de aanvraag en hierin zijn persoonlijke situatie, die van belang kan zijn bij het beoordelen van de aanvraag, toe te lichten. Verzoekster toont ook niet aan welke persoonlijke situatie aanlei-ding zou kunnen gegeven hebben tot een andere beoordeling van haar aanvraag, zodat de ganse zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan zijn tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.6. De motivering van de tweede bestreden beslissing luidt als volgt: “(...) *Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft. (Wet van 15 december 1980 – art. 7, alinea 1,2°). Betrokken werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 20.09.2007. (...)*”

3.7. De Raad stelt vast dat verzoekster de motivering van bovenvermelde beslissing niet betwist. Het voegen van een identiteitsbewijs bij het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster toont niet aan dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd door de gemachtigde van de Minister. Voor het overige wordt verwezen naar het gestelde in punt 3.5.

3.8. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. F. TAMBORIJN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. TAMBORIJN.

M. EKKA.